

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Krajský soud v Ostravě - pobočka v Olomouci rozhodl samosoudkyní JUDr. Martinou Radkovou, Ph.D., ve věci žalobce **Ing. Z. S.**, bytem V. 410/4, K., zastoupeného Ing. L. L., obecným zmocněncem bytem V. 61, B., adresa pro doručování P. 4, B., proti žalovanému **Krajskému úřadu Olomouckého kraje**, se sídlem Jeremenkova 40a, Olomouc, **o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 20. 10. 2015, č. j. KUOK 93455/2015, ve věci přestupku,**

t a k t o :

I. Žaloba **s e z a m í t á .**

II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Žalobce se včas podanou žalobou domáhal přezkoumání rozhodnutí žalovaného, specifikovaného v záhlaví, kterým žalovaný zamítl odvolání a potvrdil rozhodnutí Magistrátu města Olomouce, odboru agendy řidičů a motorových vozidel, ze dne 20. 8. 2015, sp. zn. S-SMOL/118975/2015/OARMV. Posledně jmenovaným

rozhodnutím byl žalobce uznán vinným tím, že dne 20. 5. 2015 v 15.56 hod. v Olomouci na ulici Týnecká ve směru jízdy k ulici Přerovské při řízení motorového vozidla tov. zn. Volvo, RZ X, byla vozidlu v obci naměřena rychlost 75 km/h a při zvážení možné odchylky měřicího zařízení ve výši ± 3 km/h jel nejnižší skutečnou rychlostí 72 km/h, čímž překročil nejvyšší dovolenou rychlost o 22 km/h, a tím porušil § 18 odst. 4 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu) a spáchal přestupek podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 3 zákona o silničním provozu, kterého se dopustil v období dvanácti po sobě jdoucích kalendářních měsíců opakovaně. Za to byla žalobci uložena pokuta ve výši 4.000 Kč a zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel na dobu jednoho měsíce a náhrada nákladů řízení ve výši 1.000 Kč.

[2] V **žalobě** žalobce namítal, že mu bylo odňato právo na spravedlivý proces a nemohl se před vydáním rozhodnutí vyjádřit k jeho podkladům. Dále žalobce namítal, že správní orgán neprovedl dokazování ani v minimálním rozsahu, tedy ani nevyslechl zasahující policisty a odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 5. 2013, sp. zn. 3 As 29/2011. Napadená rozhodnutí jsou podle žalobce zmatečná a nepřezkoumatelná a v důsledku uvedených skutečností byla porušena Ústava ČR, Listina základních práv a svobod a Úmluva.

[3] Žalovaný ve **vyjádření k žalobě** uvedl, že argumentace žalobce o jeho aktivním přístupu v probíhajícím řízení před správními orgány je v příkrém rozporu se spisovým materiálem správního orgánu I. stupně. Jediný úkon týkající se údajné omluvy žalobce provedla manželka žalobce, která však k tomuto úkonu nebyla zmocněna. Touto omluvou se žalovaný ve svém rozhodnutí o odvolání zabýval a vyjevil svůj právní názor. Podání omluvy bylo podáno v den nařízení ústního jednání a nejednalo se o omluvu náležitou. Náležitou omluvou se rozumí především omluva bezodkladná. Tato podmínka je stanovena v § 59 správního řádu a nebyla ze strany žalobce zcela zřejmě dodržena. Za nedůvodnou považuje žalovaný námitku ohledně nedostatečně zjištěného stavu věci. Žalobce se k ústnímu jednání bez omluvy nedostavil a nevyužil svého práva se v řízení hájit, k věci se vyjádřit, případně navrhnout provedení dalších důkazů. Taktéž v odvolání žalobce nenavrl provedení dalších důkazů, pouze poukázal na skutečnost, že byl na místě proveden výslech policistů, aniž by blíže uvedl, co by mělo být výsledkem prokázáno. Správní orgán měl dostatek podkladů pro rozhodnutí, na základě kterých rozhodl. Žalovaný poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 3. 2011, č. j. 7 As 18/2011 – 54.

[4] Krajský soud v Ostravě – pobočka v Olomouci přezkoumal napadené rozhodnutí podle § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále „s. ř. s.“) v mezích žalobních bodů a při přezkoumání rozhodnutí vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.), tj. ke dni 20. 10. 2015, a to s přihlédnutím ke specifickým přestupkovému řízení, které budou specifikovány dále (zánik odpovědnosti za spáchání přestupku a účinnost relevantního předpisu).

[5] **Ze správního spisu** ve vztahu k souzené věci soud zjistil z oznámení přestupku a automatického záznamu o přestupku, že se ho žalobce dopustil tak, jak je uvedeno v úvodu odůvodnění tohoto rozsudku.

[6] Podle úředního záznamu Policie ČR ze dne 20. 5. 2015 a podle ručně psaného oznámení přestupku se žalobce nevyjádřil a oznámení nepodepsal. Předvolání na 22. 7. 2015 bylo doručeno žalobci v souladu s § 24 odst. 1 správního řádu, tj. fikcí. Zásilka byla připravena k vyzvednutí ode dne 2. 7. 2015 a vložena do schránky dne 15. 7. 2015. Fikcí tak bylo žalobci doručeno předvolání dne 13. 7. 2015.

[7] V předvolání a současně oznámení o zahájení řízení byl žalobce poučen podle § 37 odst. 4, § 62, § 60, § 79 odst. 6, § 59, § 36, § 33, § 38, § 52 správního řádu a podle § 73 odst. 2 a § 74 zákona o přestupcích. Dne 22. 7. 2015 byla správnímu orgánu prvního stupně doručena omluva ze dne 22. 7. 2015. Tuto omluvu učinila M. S. a v písemné omluvě uvedla, že ji podává na základě včerejšího telefonátu, že žalobce je do 30. 7. 2015 služebně vzdálen mimo republiku a že písemné potvrzení účelu jeho cesty bude doloženo po jeho návratu nejpozději do 4. 8. 2015. Na omluvě je rukou dopsáno: „Volal zmocněnec“ bez dalšího.

[8] Dne 22. 7. 2015 byl přestupek projednán v nepřítomnosti žalobce a bylo provedeno dokazování oznámením přestupku ze dne 27. 5. 2015, oznámením přestupku sepsaného ručně na místě ze dne 20. 5. 2015, automatickým záznamem o přestupku ze dne 20. 5. 2015 a výpisem z evidenční karty řidiče ze dne 30. 6. 2015.

[9] **Rozhodnutím správního orgánu I. stupně** ze dne 20. 8. 2015 byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku tak, jak je uvedeno v úvodu odůvodnění tohoto rozsudku. Správní orgán I. stupně v rozhodnutí vysvětlil, že se žalobce k ústnímu jednání bez omluvy nedostavil a nevyužil práva se v řízení hájit a k věci se vyjádřit, a proto přistoupil k projednání přestupku v nepřítomnosti žalobce. Zasláná omluva nebyla podložena plnou mocí, která by opravňovala paní S. k zastupování jejího manžela ve správním řízení. Následně byl správní orgán telefonicky kontaktován právním zástupcem žalobce, který žádal o možnost seznámení se s podklady k případu a správní orgán právnímu zástupci vysvětlil, že tato možnost je po předložení plné moci. Do dne 20. 8. 2015 správní orgán I. stupně neobdržel od žalobce žádný doklad, který by potvrdil jeho zahraniční služební cestu, ani žádnou plnou moc. Po provedení dokazování správní orgán I. stupně konstatoval, že jednotlivé důkazy nejsou mezi sebou ve vzájemném rozporu a je prokázáno spáchání přestupku.

[10] V **odvolání** žalobce namítl, že ho z jednání omluvila manželka a že o této omluvě není ve spisu žádný záznam. Z opatrnosti učinila manželka omluvu i písemně. Argument správního orgánu, že manželka nebyla oprávněna žalobce zastupovat, je na základě občanského zákoníku (zákon č. 89/2012 Sb.) účelový, neboť manželé jsou vždy (až na minimální výjimky, a to tehdy, když jsou jejich zájmy protichůdné) oprávněni se zastoupit, a to i bez plné moci. Po návratu ze služební cesty si žalobce zvolil obecného zmocněnce Ing. L. L., který správní orgán

telefonicky kontaktoval a domluvil se se správním orgánem na dalším postupu ve věci tak, aby byla co nejdříve dořešena. Zmocněnec správnímu orgánu nabídl, že zašle e-mailem plnou moc a potvrzení žalobce o služební cestě. Toto správní orgán označil za zbytečné s ohledem na to, že bylo dohodnuto operativní jednání poté, co se oprávněná úřední osoba vrátí z dovolené a zmocněnec bude cestovat přes Olomouc do Bruntálu. O tomto telefonickém hovoru není ve spise ani zmínka. V době, kdy mělo dojít ke schůzce, opět kontaktoval zmocněnec správní orgán s tím, že náhlé klimatické změny, které v té době panovaly, mu způsobily zdravotní potíže, při kterých si netroufá řídit motorové vozidlo a že k jednání přijede příští týden. K tomu správní orgán neměl připomínku. Jak plyne z obsahu spisu, obecný zmocněnec se skutečně dne 2. 9. 2015 ke správnímu orgánu dostavil v 16.30 h, avšak oprávněná úřední osoba nebyla přítomna a nahlédnutí do spisu zmocněnci umožnil nadřízený oprávněné úřední osoby poté, co dořešil vlastní případ, a to v 17.00 h. Je tedy prokázáno, že jak žalobce, tak osoby s ním spojené (manželka a obecný zmocněnec) byli aktivní a projevovali zájem věc řešit a s podklady pro vydání rozhodnutí se seznámit. Žalobce byl z jednání dne 22. 7. 2015 omluven a věc neměla být projednána dne 22. 7. 2015 v jeho nepřítomnosti a dne 20. 8. 2015 nemělo být vydáno rozhodnutí. Tento postup byl porušením § 73 odst. 2 zákona o přestupcích a § 36 odst. 3 správního řádu. Správní orgán měl žalobce o možnosti vyjádřit se k podkladům rozhodnutí vhodným způsobem informovat. Dále žalobce namítl, že zařízení MicroDigiCam LTI nebylo podle spisu v době měření způsobilo k měření, neboť přímo z ověřovacího listu založeného ve spisu jasně plyne, že tomu tak být nemusí a další důkazy průkazně prokazující opak ve spise nejsou. Proto bylo na místě provedení výsledku policistů ke zjištění stavu zařízení a postupu hlídky, což jako minimální povinný rozsah dokazování předpokládá judikatura.

[11] **Žalovaný v napadeném rozhodnutí** k námitce, že žalobce byl zastoupen při omluvě z ústního jednání manželkou, poukázal na skutečnost, že zastupování ve správním (přestupkovém) řízení je upraveno v § 31 až § 35 správního řádu. Vzhledem k tomu nelze postupovat při zastupování ve správním řízení podle občanského zákoníku. Telefonický hovor nelze považovat za podání ve smyslu § 37 odst. 4 správního řádu, neboť nebylo učiněno zákonem stanovenou formou (písemně, ústně do protokolu, v elektronické podobě, podepsané zaručeným elektronickým podpisem). U písemné omluvy správní orgán posuzoval, zda se jedná o omluvu náležitou, omluvu z důležitého důvodu podle § 74 odst. 1 zákona o přestupcích a zároveň o omluvu bezodkladnou ve smyslu § 59 správního řádu a zda tato byla učiněna osobou oprávněnou. Manželka žalobce nebyla zmocněna k zastupování a skutečnosti v podání uvedené jsou obecné a ničím nedoložené. Žalovaný shrnul, že žádná ze zákonných podmínek pro omluvu z ústního jednání nebyla dodržena, a tudíž byl dán důvod k projednání věci v nepřítomnosti žalobce. Zmocněnec žalobce se na základě plné moci ze dne 12. 8. 2015, tedy 12 dní po návratu žalobce z údajné služební cesty, dle svého ničím nedoloženého tvrzení, taktéž pokoušel se správním orgánem telefonicky kontaktovat. K návštěvě správního orgánu I. stupně došlo až v den převzetí rozhodnutí v meritru věci žalobcem, tedy dne 2. 9. 2015. Překážky návštěvy zmocněnce u správního orgánu I. stupně byly na obou stranách. Zmocněnec žalobce svá tvrzení opět ničím nedoložil (například lékařskou zprávou o svém zdravotním stavu). Správní orgán I. stupně vydal rozhodnutí ve věci až měsíc po projednání přestupku, tedy poskytnul žalobci a jeho zmocněnci

dostatečný časový prostor pro případné doložení omluvy z ústního jednání. Správní orgán I. stupně není povinen vyzývat žalobce k doložení jím tvrzených skutečností. Pokud žalobce něco tvrdí, je povinen své tvrzení hodnověrně doložit nebo prokázat, což však neučinil ani v podaném odvolání. Námitka směřující proti způsobilosti měřicího zařízení MicroDigiCam LTI je lichá, neboť je vyvrácena listinným důkazem, a to ověřovacím listem č. 8012–OI–70385–14 ze dne 5. 12. 2014 s účinností do 4. 12. 2015. Jak již bylo několikrát judikováno Nejvyšším správním soudem k prokázání skutkové podstaty přestupku, ověřovací list a záznam o přestupku s pořízenou fotodokumentací jsou dostačující a není třeba následného výslechu zasahujících policistů. Svě tvrzení o nezpůsobilosti měřicího zařízení zmocněnec žalobce ničím nedoložil.

[12] Žalovaný uzavřel, že z oznámení o přestupku proti bezpečnosti a plynulosti silničního provozu ze dne 20. 5. 2015, které je neopakovatelným a neodkladným důkazem pořízeným zasahujícími policisty, dále pak ze záznamu o přestupku, kde je mj. zaznamenáno místo měření, naměřená rychlost vozidla řízeného žalobcem a registrační značka měřeného vozidla, a z výpisu z evidenční karty žalobce, kde má žalobce 10 záznamů a jeho aktuální stav bodového hodnocení ke dni 30. 6. 2015 byl 9 bodů, je zřejmé, že se žalobce dopustil přestupku, který mu byl kladen za vinu v období 12 po sobě jdoucích kalendářních měsíců dvakrát. Dne 16. 7. 2014 byla žalobci za stejný přestupek uložena bloková pokuta ve výši 500 Kč, tím byla naplněna skutková podstata přestupku podle § 125c odst. 5 zákona o silničním provozu, která ukládá sankci zákazu činnosti za opakovaný přestupek podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 3 zákona o silničním provozu, v délce od jednoho do šesti měsíců.

[13] Krajský soud dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

[14] K zániku odpovědnosti za přestupek podle § 2 odst. 1 zákona o přestupcích nedošlo, neboť přestupek byl spáchán dne 20. 5. 2015 a napadené rozhodnutí žalovaného nabylo právní moci dne 9. 11. 2015.

[15] Dále soud konstatuje, že skutková podstata přestupku podle účinné právní úpravy existuje i ke dni vydání rozsudku, a to včetně shodné právní úpravy sankcí, proto posuzoval souzenou věc podle hmotněprávní úpravy účinné v době spáchání přestupku v souladu s § 7 odst. 1 zákona o přestupcích, tj. ke dni 20. 5. 2015.

[16] Podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 3 zákona o silničním provozu *fyzická osoba se dopustí přestupku tím, že v provozu na pozemních komunikacích při řízení vozidla překročí nejvyšší dovolenou rychlost v obci o 20 km.h-1 a více nebo mimo obec o 30 km.h-1 a více.*

[17] Podle § 125c odst. 5 zákona o silničním provozu *za přestupek podle odstavce 1 písm. c), d), e) bodů 1 a 5, a písm. h) se uloží zákaz činnosti od jednoho roku do dvou let. Za přestupek podle odstavce 1 písm. a), písm. b), písm. e) bodů 2 až 4, písm. f) bodů 2, 7 a 10 a podle odstavce 3 se uloží zákaz činnosti od šesti měsíců do jednoho roku. Tomu, kdo spáchal přestupek podle odstavce 1 písm. f)*

bodů 3, 5, 6, 8 a 9, písm. g) a i) v období dvanácti po sobě jdoucích kalendářních měsíců dvakrát a vícekrát, se uloží zákaz činnosti od jednoho měsíce do šesti měsíců.

[18] Mezi účastníky řízení nebylo sporné a nadto spisy správních orgánů prokazují, že se žalobce dopustil přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 3 zákona o silničním provozu, tj. překročení nejvyšší dovolené rychlosti v obci o více než 20 km/h, dne 16. 7. 2014 a dne 20. 5. 2015, tj. v rozmezí méně než dvanácti měsíců.

[19] Soud přezkoumal z úřední povinnosti, že na věc proto byla aplikována správně ustanovení § 125c odst. 1 písm. f) bod 3 a odst. 5 zákona o silničním provozu.

[20] Lichá je námitka žalobce, že napadená rozhodnutí jsou zmatečná a nepřezkoumatelná. Přezkoumatelností se soud zabývá z úřední povinnosti, neboť přezkoumatelnost rozhodnutí z hlediska dostatku důvodů, srozumitelnosti a absence zmatečnosti je základní podmínkou pro provedení kasačního přezkumu. Z tohoto hlediska obě napadená správní rozhodnutí obstála, neboť obsahují náležitosti podle § 68 správního řádu – zejména jsou v odůvodnění uvedeny *důvody výroku nebo výroků rozhodnutí, podklady pro jeho vydání, úvahy, kterými se správní orgán řídil při jejich hodnocení a při výkladu právních předpisů, a informace o tom, jak se správní orgán vypořádal s návrhy a námitkami účastníků a s jejich vyjádřením k podkladům rozhodnutí.*

[21] Kvalita odůvodnění je dostatečná a plně odpovídající spáchanému přestupku, provedenému řízení a námitkám žalobce a oběma rozhodnutím nelze z hlediska přezkoumatelnosti nic vytknout. Není pravdou, že by se žalovaný námitkami žalobce nezabýval. Naopak, na stranách 3 až 5 napadeného rozhodnutí se jimi zabýval a vypořádal se jak s námitkou o omluvě, tak s námitkami k vydání rozhodnutí, možnosti seznámení s podklady rozhodnutí, technickou způsobilostí rychloměru, rozsahem dokazování, i námitkou podjatosti, to vše včetně argumentace právními názory podle rozsudků obou nejvyšších soudů. Sám žalobce svou námitku nepřezkoumatelnosti rozhodnutí o odvolání více nespecifikuje, proto soud považuje provedený přezkum z hlediska srozumitelnosti a dostatku důvodů rozhodnutí za vyčerpaný.

[22] Pro úplnost soud připomíná, že k otázce nepřezkoumatelnosti soudního rozhodnutí z hlediska nesrozumitelnosti či nedostatku důvodů rozhodnutí se vyjádřil Nejvyšší správní soud např. ve svém rozsudku ze dne 4. 12. 2003, sp. zn. 2 Ads 58/2003, takto: *„Za nesrozumitelné lze obecně považovat takové soudní rozhodnutí, jehož výrok je vnitřně rozporný, kdy nelze zjistit, zda soud žalobu zamítl nebo o ní odmítl rozhodnout, případy, kdy nelze seznat co je výrok a co odůvodnění, dále rozhodnutí, z něhož není patrné, které osoby jsou jeho adresátem, rozhodnutí s nevhodnou formulací výroku, která má za následek, že rozhodnutí nikoho nezavazuje apod. Nedostatkem důvodů pak nelze rozumět dílčí nedostatky odůvodnění soudního rozhodnutí, ale pouze nedostatek důvodů skutkových. Skutkovými důvody, pro jejichž nedostatek je možno rozhodnutí soudu*

zrušit pro nepřezkoumatelnost, budou takové vady skutkových zjištění, která utvářejí rozhodovací důvody, typicky tedy tam, kde soud opřel rozhodovací důvody o skutečnosti v řízení nezjišťované, případně zjištěné v rozporu se zákonem anebo tam, kdy není zřejmé, zda vůbec nějaké důkazy v řízení byly provedeny.“ Právní názor vztahující se na soudní rozhodnutí lze užít i pro rozhodnutí správní. V daném případě se nejedná o situaci, kdy by napadená rozhodnutí postrádala rozhodovací důvody, ty jsou v rozhodnutích rozvedeny, a to zcela přezkoumatelným a srozumitelným způsobem.

[23] Žalobní námitka, že žalobci byl odepřen spravedlivý proces a že se nemohl vyjádřit k podkladům rozhodnutí, není důvodná. Žalobci bylo řádně doručeno předvolání dne 13. 7. 2015, tj. 9 dnů před konáním ústního jednání, podle soudu včas. Byť bylo předvolání doručeno tzv. fikcí, ta proběhla v souladu s § 24 odst. 1 správního řádu, podle kterého *jestliže si adresát uložené písemnosti písemnost ve lhůtě 10 dnů ode dne, kdy byla k vyzvednutí připravena, nevyzvedne, písemnost se považuje za doručenou posledním dnem této lhůty*. Písemnost byla vhozena dle doručky založené ve spise do schránky na adrese žalobce a dostala se tak objektivně do dispoziční sféry žalobce. Ostatně, manželka žalobce telefonicky omlouvala z jednání dne 21. 7. 2015 a dne 22. 7. 2015 sepsala a doručila správnímu orgánu I. stupně omluvu z důvodu služební cesty. Tuto omluvu však nedoložila plnou mocí ani žádným dokladem o služební cestě.

[24] Podle § 33 odst. 1 správního řádu (zákon č. 500/2004 Sb. ve znění účinném ke dni vydání napadeného rozhodnutí) *účastník si může zvolit zmocněnce. Zmocnění k zastoupení se prokazuje písemnou plnou mocí. Plnou moc lze udělit i ústně do protokolu. V téže věci může mít účastník současně pouze jednoho zmocněnce*.

[25] V souzené věci žalobce se správními orgány vůbec nekomunikoval, existenci plné moci udělené manželce neprokázala ani manželka žalobce, ani později zmocněný Ing. L. L. Žalobce tedy plnou moc udělenou manželce nedoložil během celého správního ani soudního řízení. Plnou moc lze přitom doložit i následně, může obsahovat následné datum, tj. pozdější než je datum učiněného úkonu (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 8. 2015, č. j. 6 As 115/2015 – 37). Žalobce mohl doložit plnou moc udělenou manželce i po návratu z případné služební cesty. To však neučinil.

[26] Žalobce tak činil zjevně proto, že se domníval, že jej manželka může ve správním řízení zastoupit na základě § 696 odst. 1 zákona č. 89/2012 Sb., občanský zákoník, podle kterého *manžel má právo zastupovat svého manžela v jeho běžných záležitostech*.

[27] Předně soud k argumentu žalovaného, že správní řád obsahuje ustanovení o zastupování a občanský zákoník se nepoužije, obecně uvádí, že se s tímto závěrem ztotožňuje pouze potud, kam sahá právní úprava správního řádu. To znamená, že správní řád se použije přednostně a občanský zákoník se použije tam, kde právní úprava ve správním řádu chybí, tj. subsidiárně, podpůrně (srov. např. k náležitostem plné moci, resp. plné moci na dvou listinách, rozsudek zdejšího soudu

ze dne 26. 3. 2013, č. j. 76 A 33/2012 – 22, potvrzený rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 11. 2014, č. j. 7 As 75/2014 – 27, všechny zde citované rozsudky správních soudů jsou dostupné na www.nssoud.cz).

[28] Uvedené podpůrné užití občanského zákoníku k ustanovením správního řádu o zastupování však nedává odpověď na otázku, zda lze ve věci aplikovat § 696 občanského zákoníku. Na tuto otázku je především nutno odpovědět tak, že ve správním řízení jde o procesní plnou moc, kterou upravuje správní řád, a občanský zákoník se nepoužije.

[29] K námitce žalobce je ovšem pak třeba doplnit výklad pojmu „běžná záležitost“ při zastupování manželů, a to podle § 696 občanského zákoníku.

[30] Pojem „běžná záležitost“ je neurčitým právním pojmem. Na rozdíl od omezeného soudního přezkumu správního uvážení (§ 78 odst. 1 druhá věta s. ř. s.) jsou výklad neurčitého právního pojmu a jeho aplikace na konkrétní skutkový stav v souladu s § 75 s. ř. s. plně a meritorně přezkoumatelné soudem (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 1. 2015, č. j. 1 Azs 200/2014 – 27). U neurčitých právních pojmů se vyskytuje uvážení, které je zaměřeno na skutkovou podstatu a její vyhodnocení. Soud ve správním soudnictví posuzuje především, zda tato úvaha správního orgánu neodporuje zásadám logiky a má dostatečnou oporu ve zjištěných skutečnostech (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 10. 2008, č. j. 8 As 56/2007 - 151).

[31] Samotný občanský zákoník úplným či příkladným výčtem neupřesňuje, co je „běžnou záležitostí“ a ani tak stanovit nemůže, protože nemůže předvídat všechny případy, které mohou nastat. Vodítko zde představuje judikatura civilních soudů a ve správním řízení rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 1. 2011, čj. 1 Ao 2/2010 - 185. Podle tohoto rozsudku *je-li nemovitost ve výlučném vlastnictví jednoho z manželů, není druhý z manželů bez výslovného zmocnění oprávněn podat za něj námitku v řízení o územním plánu [§ 52 odst. 2 a 3 stavebního zákona z roku 2006], jelikož se nejedná o běžnou záležitost ve smyslu § 21 odst. 1 zákona č. 94/1963 Sb., o rodině.*

[32] Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne ze dne 26. března 2014, č. j. 9 Ads 23/2014 – 34, *„otázku starobního důchodu i s ohledem na částku, o kterou se zpravidla bude měsíčně jednat, a která často bude jediným příjmem dané osoby, nelze rozhodně podle Nejvyššího správního soudu považovat za běžnou záležitost každodenního života ve smyslu § 64 o. z.“*. Byť se předmětné rozhodnutí v souvislosti s otázkou starobního důchodu zabývá výkladem pojmu „běžná záležitost“, nikoliv pojmu „obvyklá záležitost“, lze oba pojmy považovat za synonyma.

[33] Judikatura civilních soudů dovodila, že běžnou záležitostí mezi manžely není zastupování v soudním řízení. Např. podle rozsudku Nejvyššího soudu ČSR ze dne 24. 3. 1981, sp. zn. 5 Tz 6/81, *manželka poškozeného není osobou oprávněnou podat svým jménem odvolání ve prospěch poškozeného pro nesprávnost výroku o náhradě škody nebo proto, že takový výrok učiněn nebyl. Takové odvolání by mohla podat jen jménem poškozeného jako jeho zmocněnec.*

[34] Podle rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 27. 4. 1965, sp. zn. 6 Co 197/65, *žaloba o zrušení vyživovací povinnosti není běžnou záležitostí nesmyslu § 21 zák. o rodině.*

[35] Pro úplnost pochopení pojmu „běžná záležitost“ a dokreslení soud doplňuje citaci z další judikatury, týkající se i hmotněprávního posouzení zmocnění manželů.

[36] Podle rozsudku Nejvyššího soudu ze dne 17. 10. 2008, sp. zn. 22 Cdo 2437/2008, *www.nsoud.cz k výlučnému majetku manžela nemá druhý manžel žádná práva. Právo výlučný majetek druhého manžela užívat, spravovat ho, disponovat s ním manžel nemá, pokud k tomu manželem-vlastníkem není zmocněn anebo nejde-li o běžnou záležitost ve smyslu § 21 zákona č. 94/1963 Sb., o rodině.*

[37] Podle rozsudku Nejvyššího soudu ze dne 20. 11. 2003, sp. zn. 21 Cdo 1782/2003, *uzavření zástavní smlouvy k nemovitostem v bezpodílovém spoluvlastnictví manželů není běžnou záležitostí ve smyslu ustanovení § 145 odst. 1 (starého) občanského zákoníku, kterou může vyřizovat jen jeden z manželů.*

[38] Podle rozsudku Nejvyššího soudu ze dne 31. 3. 2009, sp. zn. 22 Cdo 3336/2006, *převod peněžních prostředků jedním z manželů bez souhlasu druhého na účet třetí osoby je právním úkonem relativně neplatným, přesahuje-li tento úkon rámec obvyklé správy majetku, nejde tedy o běžnou záležitost.*

[39] Dále Nejvyšší soud ČR vyslovil v rozsudku sp. zn. 22 Cdo 3005/99 (Soubor rozhodnutí NS č. C 497): *"jestliže účastníky smlouvy o převodu nemovitosti na jedné straně byli manželé, je třeba, aby odstoupení od této smlouvy bylo adresováno oběma manželům a aby se projev vůle od smlouvy odstoupit dostal do dispozice každého z nich; jinak účinky odstoupení od smlouvy nenastanou"*; a v rozsudku sp. zn. 22 Cdo 2731/2000 (Soubor rozhodnutí NS č. C 906): *"Pokud jen jeden z manželů bez souhlasu druhého vyzval obdarovaného, aby vrátil nemovitosti darované mu oběma manžely z jejich bezpodílového spoluvlastnictví, protože se k němu obdarovaný choval tak, že tím hrubě porušil dobré mravy, je taková výzva k vrácení daru relativně neplatným právním úkonem."*

[40] Co je chápáno jako běžné záležitosti, právní předpis nedefinuje, proto je třeba za ně považovat ta právní jednání, která zabezpečují normální chod rodiny a rodinné domácnosti, při nichž jde o pravidelné, obvyklé, opakující se úkony (pravidelné nákupy, objednání oprav a úprav nemovitosti nebo movitých věcí), nikoli o výjimečné, nárazové úkony. Důvodová zpráva uvádí, že za běžnou záležitost se považuje taková, *„jejíž majetkový aspekt zásadně odpovídá majetkovým poměrům rodiny“* (WESTPHALOVÁ, Lenka, SPÁČIL, Ondřej. Nová právní úprava osobních vztahů mezi manžely. Právní rozhledy. 2013, č. 6, s. 216 – 222).

[41] Soud k námitce právní účinnosti předmětné omluvy uzavírá, že v posuzované věci žalobce ani netvrdil, že by jej manželka obvykle ve správních

řízení zastupovala či na ně měla obecnou plnou moc. Zastupování ve správním řízení není běžnou záležitostí ve smyslu § 696 občanského zákoníku a navíc se jedná o procesní plnou moc, nikoli hmotněprávní. Žalobce nebyl z jednání o přestupku omluven, ústní ani písemná omluva bez doložení zmocnění neměla právní účinky. Námitka žalobce o existujícím zákonném zmocnění manželky pro učinění omluvy žalobce v přestupkovém řízení proto není důvodná.

[42] Neopodstatněná je rovněž námitka žalobce, že správní orgán neprovedl dokazování ani v minimálním rozsahu.

[43] Odkaz žalobce na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 5. 2013, sp. zn. 3 As 29/2011, je v přezkoumávané věci nepřipadný. V odkazované věci žalobce již od správního řízení tvrdil, že byl ke zrychlení donucen tím, že jej policejní vozidlo dojelo značnou rychlostí a přiblížilo se na velmi krátkou vzdálenost za situace, kdy předjížděl vozidlo před sebou, jel v levém jízdním pruhu a měl obavy, aby nedošlo k nehodě. Ke zrychlení byl tedy donucen v důsledku porušení pravidel silničního provozu ze strany policistů provádějících měření rychlosti. V takovém případě mělo význam zjišťovat, zda rychloměr byl použit v souladu s návodem k obsluze, zda byly dodrženy vzdálenosti mezi policejním vozidlem a vozidlem žalobce. O takovou situaci se však v posuzovaném případě nejednalo.

[44] Případný je naopak odkaz žalovaného na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 3. 2011, č. j. 7 As 18/2011 – 54, podle kterého soud nepochybil, ani pokud z důvodu nadbytečnosti nepřistoupil k dalšímu dokazování navrženými výpověďmi svědků - zasahujících policistů, a ani dále nezjišťoval, zda tito policisté byli oprávněni a proškoleni k obsluze měřicího zařízení. Je to mu tak proto, že svědci by neuvedli ve věci nic jiného, než co vyplývá již z provedených listinných důkazů (uvedené oznámení a úřední záznam Policie České republiky. Nepochybil ani, pokud z důvodu nadbytečnosti nepřistoupil k dalšímu dokazování navrženými výpověďmi svědků - zasahujících policistů, a ani dále nezjišťoval, zda tito policisté byli oprávněni a proškoleni k obsluze měřicího zařízení. Je to mu tak proto, že svědci by neuvedli ve věci nic jiného, než co vyplývá již z provedených listinných důkazů (uvedené oznámení a úřední záznam Policie České republiky.

[45] Tento právní názor je plně použitelný i na souzenou věc. Žalobce nevnesl konkrétní námitku a důvod, proč by měli být policisté v daném případě vyslechnuti. Námitky byly vzneseny bez konkrétní vazby na posuzovaný případ a uvedení konkrétních ustanovení, a proto nemůže soud na tyto obecné námitky reagovat konkrétněji. Podle setrvalé judikatury správních soudů jsou jak správní orgány, tak soudy povinny vypořádat se s konkrétními námitkami, s námitkami konkrétního porušení právních předpisů, nesprávného výpočtu, konkrétních důvodů nesprávného zjištění skutkového stavu (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 6. 2008, čj. 8 As 13/2007 - 100, nebo ze dne 13. 4. 2004, čj. 3 Azs 18/2004 – 37). Když tedy sám žalobce ponechal tyto své žalobní námitky v takto obecné rovině, soud se s nimi může vypořádat právě v míře odpovídající její obecnosti - srov. rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008 – 78; soud nemusí hledat způsob pro alternativní

a originální vyjádření závěrů, které již přesvědčivě vyslovily správní orgány (podobně srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 11. 2014, č. j. 6 As 54/2013 - 128).

[46] Je pravdou, že judikatura se v otázce, zda je u přestupků překročení nejvyšší povolené rychlosti nutné provádět dokazování výsledkem policistů, v minulosti lišila a vyvíjela. Její aplikaci je však rovněž nutno posuzovat s ohledem na konkrétní okolnosti případu a žalobní námitky. Již delší dobu je judikatura správních soudů ustálena v tom smyslu, že pokud nevzniknou důvodné pochybnosti, je postačující provedení důkazu záznamem z rychloměru a není třeba výsledků policistů. Žalobce k měření rychlosti při obrácené důkazní povinnosti (zásadně ji má správní orgán, ale když žalobce namítá nějaké tvrzení, má povinnost jej dosvědčit) nedoložil žádnou skutečnost, ani nevznikly žádné pochybnosti tak, aby správní orgán měl povinnost v dokazování pokračovat (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 8. 2013, č. j. 1 As 45/2013 – 37, ze dne 2. 5. 2013, č. j. 3 As 9/2013 – 35, ze dne č. j. 2 As 121/2011 – 90 nebo ze dne 11. 6. 2015, č. j. 10 As 206/2014 - 33).

[47] K námitce porušení Ústavy, Listiny základních práv a svobod a Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (č. 209/1992 Sb.) soud konstatuje, že nejsou důvodné, žádné porušení uvedených zákonů a Úmluvy soud neshledal a odkazuje na výše uvedenou argumentaci.

[48] Závěrem soud shrnuje, že správní orgány zjistily správně skutkový stav, vybraly správně právní předpisy, pod které jej subsumovaly a z toho vyvodily v souladu se zákonem správné skutkové i právní závěry, se kterými se soud ztotožnil.

[49] Úspěšný žalovaný žádné náklady řízení nepožadoval a soud ze spisu žádné nezjistil, proto mu je nepřiznal, a neúspěšný žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení, to vše podle § 60 odst. 1 s. ř. s.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti

němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost ve výši 5.000 Kč vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Olomouc 29. března 2017

JUDr. Martina Radkova, Ph.D, v. r.
samosoudkyně

Za správnost vyhotovení:
Šárka Harazinová